

D. BEŇOVÁ BLŠÁKOVÁ
BRAUNOVÁ HRAŠKOVÁ
JEŽOVIČOVÁ LUNÁKOVÁ
MANÁKOVÁ MELICHOVÁ
PAVELKOVÁ WÜRLL WURM

VZAJATÍ VÁSNE

MARENČIN PT

D. BEŇOVÁ BLŠÁKOVÁ
BRAUNOVÁ HRAŠKOVÁ
JEŽOVIČOVÁ LUNÁKOVÁ
MANÁKOVÁ MELICHOVÁ
PAVELKOVÁ WÜRLL WURM

V ZAJATÍ
VÁSNE

MARENČIN PT

Z predaja každého kusu tejto zbierky venujú autorky svoj honorár nadácii Kvapka nádeje v Košiciach. Lebo ako Roald Dahl i my veríme, že život každého dieťaťa môže byť lepší, bez ohľadu na vážnosť jeho choroby.

© Emily D. Beňová, Mária Blšáková, Lucia Braunová,
Eva Hrašková, Kristína Ježovičová, Magdaléna Lunáková,
Mirka Manáková, Inéz Melichová, Kristína Pavelková,
Dominika Würll, Monika Wurm, 2016, 2022

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016, 2022

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Andrea Jurčová

988. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1085-6 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1086-3 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1087-0 (ePub)

Zvodkyňa

Monika Wurm

Kamil sa ako veľká voda dovalil do štúdia práve v momente, keď som dokončoval motív tetovania pre zajtrajšiu zákazničku.

„Skočíme na pivo?“ Tešil som sa z priateľovej neohlásenej návštevy a mal som záujem jedine o kladnú odpoveď.

„Nejde to. Slúbil som sestre, že po ňu skočím na letisko. Prepáč, bráško! Len som ti chcel cestou vrátiť dévedéčka.“

Podakoval som mu a popritom som si už začal predstavovať obraz jeho dlhonohej sestry Valérie, ktorá dokáže jediným úsmevom zbaliť každého, koho chce. Lenže Valika bola na môj vkus až príliš promiskuitná. Takéto ženské sú dobré len na jednu vec. Ale ani ja by som sa nebránil, keby ma chcela oprieť o svoje hriechne telo. Začal som slintať? Potmehúdsky som sa usmial. Našťastie, kamoš nedokázal čítať moje myšlienky, ktoré boli vždy kučeravé, keď sa spájali s jeho sestrou.

„Nevedel som, že Valika bola preč. Čo keby som ťa na letisko odprevadil, Kamčo?“

Priateľ sa zachechtal. Obomi rukami sa oprel o stôl,

aby mohol nazrieť na monitor počítača, na ktorom som dotvoril mandalu pre klientku. Uznanelivo prikývol.

„Valéria nikde nebola. Idem po Belindu, moju nevlastnú sestru, spomínaš si na ňu ešte? Žije so svojim otcom vo Švédsku.“

Môj výraz prudko skysol. Belindu som nevidel dobrých desať rokov, určite aj dlhšie. Popravde, po stretnutí s ňou som ani veľmi netúžil. Naposledy, keď som ju videl, bola tlstá, jej tvár bola pokrytá vrstvou červených pupienkov a na chlapcov sa škerila s obrovským železným strojčekom. Za odmenu sme ju s kamošmi radi vyvávali v blate alebo v snehu vždy, keď sme na ňu cestou zo školy naďabili. Vtedy ešte nebola nevlastnou sestrou môjho najlepšieho priateľa Kamila.

„Tak ideš, Augustín?“ kamoš ma drgol do ramena, pretože som sa asi až príliš zahĺbil do spomienok.

„Ach, Belinda, celkom som na ňu zabudol...“ zaja-
kával sa mi hlas, pretože som nechcel byť netaktný a nechcel som odmietnuť sprevádzať priateľa po tom, čo som sa mu pred pár minútami nanútil ja sám.

„Belinda... ehm... je ešte stále taká... taká pri tele?“ zisťoval som opatrne. Existovali predsa tie božské premeny, keď sa po rokoch zo škaredého kačiatka vyklula nádherná labuť. Hádám by predsa len stálo za to, aby som si ju po tolkom čase znova obzrel.

„Neviem o tom, že by bola schudla, možno len zopár kíl, ale nie nejako výrazne. Prečo sa pýtaš?“ Kamil sa

čudoval, pretože vedel, že nestojím o baby, ktorým sa pri rozhovore natriasa spodná brada.

V poslednej chvíli sa mi na displeji mobilu objavil nový email. Teatrálne som sa udrel po čele a predstieral som, že som zabudol na dôležitý projekt, ktorý musím teraz hneď dokončiť, inak sa zrúti celý svet. Kamil odchádzal s tým, že sa stretne na zajtrajšom hokejovom zápase, na ktorý sa chystáme už mesiac. Zamkol som štúdio, zatiahol žalúzie a otvoril email. Bola to ona. Ako sa mi len dokázali chvieť prsty, keď som si na tú neznámu krásku čo i len spomenul. Volala sa Vanda, ale vymyslel som pre ňu prezývku Vamp. Zoznámili sme sa náhodou. Asi pred dvomi týždňami mi napísala mail, že je zberateľkou trofejí v podobe tetovaní a jedno by chcela aj odo mňa. Začali sme nenútenú konverzáciu o motíve, veľkosti a podobne, keď tu zrazu sa rozhovor zvrtol nevídaným smerom. Vamp si ma omotala okolo prsta, lepšie povedané... moju zvedavosť? Jej pravú identitu som sa do dnešného dňa nedozvedel. Písali sme si výlučne cez mail, sem-tam ma odmenila aj fotografiou, na ktorej však nikdy nebolo vidieť jej tvár. Nie som naivný hlupák, aby som neznámej žene uveril profesionálne fotografie, ktorými ma krmila. Boli totiž až príliš dokonalé, aby mohli patriť jedinej bytosti. Googlil som, no nič podozrivé som nenašiel. Odmietla mi dať svoje telefónne číslo aj link na facebook. Strašne sme sa kvôli tomu pohádali. Dnes mi po mnohých dňoch konečne odpísala a súhlasila

s tým, že mi dokáže svoju pravú existenciu, ako som od nej žiadal. Nervózne som klikol na prílohu mailu, ktorá obsahovala jedinú fotografiu. Bola to ona.

Spoznal som ju podľa tetovania na krku, ktoré som si všimol už na predchádzajúcich fotkách. Zase jej nebolo vidno tvár, ale v ruke provokačne držala požadovaný dôkaz – lístoček s mojím menom a smajlíkom. Po pás dlhé čierne vlasy som si okamžite predstavil vo svojich dlaniach. Páčilo by sa jej, keby som ju za ne nástoľčivo potiahol pri vykonávaní najkrajšej zbytočnosti na svete?

„Kedy sa mi prídeš ukázať, krásna slečna?“

Vytukal som krátky mail žene, ktorá ma nedostala iba vzhľadom, ale aj slovami, ktoré mali hlavu aj päť. Krása a inteligencia v jednom, fenomén, ktorým neoplývali mnohé dievčatá z môjho mesta. Už *to mám, určite bude zadaná!* Konečne mi to trklo. Prečo inak by tak vehementne chránila svoju tvár? Ibaže by ešte predo mnou ukrývala nos ako bakuľu. A tu sa črtá otázka, či je bakuľa namiesto nosa horšia, ako keby mala frajera. Lenže mať frajera nie je predsa telesná vada. To bola moja životná filozofia. Keď mi dorazila jej odpoveď, moje telo sa zachvelo túžbou držať túto krásku v náručí, dotýkať sa jej zvlhnutej pokožky počas športu. *Športom* sme totiž s kamoškami zaheslovali slovíčko sex.

„Čo tak zajtra, Gustík?“

Jej správa ma neskutočne potešila, ale toho Gustíka jej nedarujem. Neznášam, keď ma tak niekto tituluje. Volám sa jednoducho Augustín, všetky zdobneniny alebo skomoleniny svojho mena teda fakt nemusím. Ale o tom potom...

„Prídeš do štúdia?“ spýtal som sa a pripísal som aj kompletnú adresu miesta, kde už sedem rokov praktizujem najmilšiu činnosť svojho života.

„Nie! Ty prídeš za mnou. Daj mi telefónne číslo. Zajtra ti napíšem správu, kde a kedy sa stretneme.“

To mi tá malá mrška robí naschvál! Asi chce, aby som celú noc nespal a myslel na to, ako pobožkám husľový kľúč vytetovaný za jej uchom. Poslušne som jej odpovedal. Už dávno ma žiadna ženská tak nebavila ako ona. Priznávam, bola rafinovaná, rafinovanejšia než ja sám. Nepripúšťal som si, že by telo bohyne mohlo mať škaredú tvár.

„To azda nemyslíš vážne, Kamil! Načo ju trepeš s nami?“ vyslovil som znechutene, keď som ho v diaľke zbadal prichádzať v spoločnosti jeho tlstej nevlastnej sestry Belindy. Neznášal som ju už v minulosti, prečo by sa mala moja antipatia zmeniť práve teraz? Pomaly sa blížili a ja som sa pokúšal vystrúhať akú-takú grimasu, ktorá by sa mala podobáť úsmevu.

„Juro musel ísť na nočnú, tak som vzal namiesto

neho Belindu. Už roky nevidela našich chlapcov.“ Až po chvíli mi došlo, že myslí hokejistov. „Aspoň konečne môžete pochovať starú vojnovú sekeru.“

Kamil ma priateľsky udrel pästou do hrude.

„Pamätáš sa, ako ti Belinda prisahala pomstu za tie kúpele v bahne? Ale už nie sme decká. Budeme sa správať distingvovane,“ utrúsil Kamil mimochodom. Neznášal som, keď pán inžinier používal slová, ktorým som nerozumel.

Toto stretnutie si ešte, drahý priateľ, odpykáš! sluboval som mu v duchu. Bol som zvedavý, čo tá slonica vypustí z úst. Zatiaľ sa na mňa len pozerala, ako keby sa ma chystala zožrať aj s topánkami.

„Zmužnel si, Augustín. Vyzeráš naozaj fantasticky,“ usmiala sa na mňa tlstá Belinda. Nebola síce už taká pevná ako kedysi, ale na môj vkus to bol stále riadny kus ženy. Ktovie, či by som ju vôbec dokázal oblapiť rukami. Pokúsil som sa milo poďakovať. Dostala ma totiž do rozpakov. Nečakal som, že bude voči mne po tom, ako som sa k nej kedysi správal, taká zdvorilá. Prečo sa mi zrazu vynárali pred očami všetky spomienky na to, ako sme v škole tohto úbohého tučniaka šikanovali? Začínalo mi to byť ľúto?

„Opeknela si, Belinda. Tvoja tvár a zuby...“ pokúšal som sa o nejaký kompliment, ktorý by decentne vrátil ten jej. Nedarilo sa mi, lenže Belinda sa mi za moju kostrbatú lichôtku aj tak poďakovala.

Keď sa usmiala, jej pery poodhalili žiarivý chrup, ktorý sa nedal porovnať s tým, keď na zuboch nosila

strašidelný strojček, ktorý z nej robil akýsi hybrid Frankenstein. Skúmavým pohľadom som si ju prezeral. Áno, áno, áno! Priznávam, zmenila sa. Jej pleť bola bezchybná, pôsobila milo a vyrovnane, ani oblečená nebola zle. Dievčatá s plnými krivkami musia mať určite veľmi ťažké obliecť sa tak, aby vyzerali aspoň trošku k svetu.

Po zápase a s odstupom dvoch hodín som dospel k záveru, že Belinda dokáže byť vcelku pohodová spoločníčka. Rozumela i chlpským témam a jej smiech bol tak neobyčajne príjemný! Páčilo sa mi, ako sa tešila, keď naše mužstvo dalo gól, alebo keď nadávala ako kočiš, keď sme prehrávali. Dokonca som dokázal cez pery precediť ospravedlnenie za prehrešky z minulosti, čo by mnohí mohli považovať za ôsmy div sveta. Belinda nezaujato mykla rukou a nepripisovala tomu, čo bolo, dôležitosť.

Možno by som jej venoval viac pozornosti, keby som tak netrpezlivo neočakával správu od Vandy. Tá konečne prišla. Keď som kráčal na záchod, od vzrušenia som počul vlastný tlkot srdca. Pustil som sa do polohlasného čítania, ale skončil som len na prvých dvoch slovách.

„Hotel Sheraton, druhé poschodie, číslo izby 14. Budem ťa čakať o tri hodiny, dvere izby nechám

poodchýlené. Vojdeš dnu, ale ak zažneš svetlo, videl si ma poslednýkrát v živote!“

Konečne budem v blízkosti ženy, ktorá na mňa pôsobí ako ópium! Tešil som sa ako malý. Ani som nestihol odpísať a môj smartfón prijal druhú správu.

„A aby som nezabudla, Gustík, pripravila som si pre teba malé prekvapenie, na ktoré tak ľahko nezabudneš. Je to výzva. Máš rád výzvy, Gustík?“

Vanda nemusela na moju súhlasnú odpoveď čakať dlho, triasol som sa túžbou po jej prekvapení.

„Chcem ťa zväzdať, ale pomaly, dráždivo a mu-či-vo! Lenže prajem si, aby si mal pri tom zaviazané oči a ruky držal za chrbtom, inak si to nedokážeš vychutnať tak, ako chcem.“

To je ale beštia, také ja mám rád. Lenže... V hlave mi začali biť poplašné zvony, kaziace erotické iskrenie, ktoré jej správy spôsobovali. Čo ak si zo mňa chce vystreliť niektorá z dlhého radu mojich ex? Alebo nejakí moji podarení kamoši? Vytočil som telefónne číslo, z ktorého prišli esemesky. Zodvihla.

„Nemúsiš sa ma báť, Gustík... Neuhryznem ťa, ak si to sám nebudeš priať,“ prehovorila, provokačne sa zachichotala a položila. V jej hlase som nespoznával nikoho známeho. Bol som taký vzrušený. Rozhodol som sa, že to risknem. Počkať! V mysli sa mi prudko rodila nová teória. Prečo mi doteraz neukázala svoju tvár? Vanda bude staršia. Má síce telo ako laň, ale

možno má zvráskavenú tvár ako sloní chobot, prsia ako kokeršpaniel uši a nezapiera chuť na mladého zajačika. To bude ono! Prečo by sa inak bála priamej konfrontácie? Ach, keby som nebol taký zvedavý, kládol by som si podmienky ja, tak ako vždy.

Kamil aj Belinda chceli, aby som ich sprevádzal na večeru, lenže ja som sa ponáhlal domov hodiť si sprchu a následne seba do gala. Lenže ani doma som to nemohol dlho vydržať a vybral som sa k spomínanému hotelu. Na mieste som bol už o hodinu skôr. Rozhodol som sa preskúmať neznáme teritórium luxusných priestorov. V zrkadle som skontroloval svoj dokonalý vzhľad, na ktorý som si vždy potrpel. Bol som pohľadný, športovo založený, úspešný dvadsaťosemročný chlap, pre ktorého bolo nadľudsky ťažké nájsť si partnerku, ktorá by vyhovovala jeho vysokým nárokom a ktorá by disponovala podobnými kvalitami, aké som jej ponúkal ja. Zastal som pred dverami číslo štrnásť. Nervózne som pred nimi stepoval, pretože neboli poodchýlené. No to som očakával, pretože som bol na mieste príliš skoro. Čakal som. Dvere sa otvorili až minútu pred dohodnutým časom. Moje ego mi už niekoľko ráz našepkávalo, aby som odišiel a vykašlal sa na ňu. Veď predsa nedovolím nejakej ženskej, aby si zo mňa robila svojho dvorného šaša! Ja predsa nikdy nečakám pred dverami ako nejaký úbohý pajác.

„Vanda?“

Nebojácne som vošiel do tmavej miestnosti. Neukážem jej predsa rozpaky.

„Zavri dvere a mlč!“ prikázala dominantným hlasom, ktorého tón vo mne okamžite vyvolal vzrušenie.

Keď som zavrel dvere, chvíľu trvalo, kým som si privykol na tmu v miestnosti. Urobil som niekoľko krokov smerom k oknu, pred ktorým stála silueta štíhlej ženy. Žiara pouličného osvetlenia okolo nej vytvárala anjelskú auru. Asi mi začínalo statočne šibať, keď som pri nej dostával také romantické myšlienky. V momente, keď som stál tesne za jej chrbtom, prehovorila: „Privri viečka a nastav ruky. Odteraz ma nebudeš počuť ani vidieť, ale cítiť, aj to len tak, ako to budem chcieť ja. Nepokúšaj sa podvádzať, inak navždy zmiznem z tvojho života!“

Váhal som. Nestihol som sa jej ani dotknúť, nieto ešte zahliadnuť jej tvár, ale rozhodol som sa vydať napospas tejto nadľudskej bytosti, ktorá sa zahrávala s mojou fantáziou ako žiadna iná žena pred ňou. Jednoducho povedané, podlo ma vydierala a ja som to považoval za neskutočne sexi.

Poslušne som vystrel ruky do priestoru a privrel oči. Trýznivý pocit chcieť podvádzať a pootvoriť ich bol rovnako silný ako strach, že prídem o jej priazeň. Cítil som, ako prešla okolo mňa. Chladná látka prekryla moje oči. Je to vôbec možné, že som sa v jej prítomnosti chvel ako pubertiak pred prvým rande?

Neznáma zvodkyňa mi ruky nezviazala hneď. Vnímal som len jej decentné kroky na koberci, keď niekam odchádzala. Až keď sa ozvali prvé tóny takmer zabudnutých rockových balád, pochopil som, že sa nám len postarala o hudobný podmaz. Horel som netrpezlivosťou. Tak veľmi som chcel vedieť, čo so mnou plánuje robiť. Ja by som totiž hneď vedel, čo podniknúť s jej božským telom. Vyprášil by som ju ako koberec, že by si dva dni nesadla. Zrazu mi vôbec neprekážala myšlienka, že by mohla mať krivý nos alebo že by bola o dekádu staršia než som ja.

Vanda stála opäť predou mnou. Dotkla sa mojich rúk. Prstami prechádzala po strede dlaní. Pomaly a labužnícky. Až teraz som zaregistroval jej vôňu, ktorá tak trefne vystihovala prezývku Vamp. Ako je možné, že som stratil reč? Ale našťastie to netrvalo dlho.

„Smiem sa dotknúť tvojej tváre? Prosím!“

Asi som naozaj trafený, začal som práve žobroniť? Premýšľal som, že si môžem tú prekliatu pásku stiahnuť z tváre sám a tej kráske ukázať, kto je tu pánom, ale bavilo ma, že niekto raz zvádza mňa. Prstom sa dotkla mojich pier. Pochopil som, budem musieť mlčať. Vanda vzala moje ruky a niekam ich viedla. Napätie stupňovalo očakávanie. *Prosím, Bože, chcem sa dotknúť jej tváre.* Boh ma mal asi rád, pretože moje prsty spočinuli na teplej pokožke jej líc. Ona sama si určovala rýchlosť a smer, ktorým som sa jej smel dotýkať. Nos mala normálny, jej pleť bola hebká, plné pery pozývali k láskaniu a ak ma moje

zmysly neklamali, táto ženská by mala byť skutočne prekrásna. Uvedomil som si svoje vzrušenie a ďakoval som prítmii v miestnosti, ktoré chránilo moje vydúvajúce sa nohavice.

Vandina neha nabrala iný spád. Zápästia mi nasmerovala za chrbát, kde ich bez milosti pevne zviazala. Kde sa len naučila takéto veci? Bol som tak krásne bezmocný. Stála predou mnou tak blízko, že som vnímal teplo sálajúce z jej tela. Vanda nezaháľala a pokračovala v skúmaní svojej obete. Bruškami prstov si razila cestičku z čela, cez previazané oči, po hrane môjho nosa až k mojim nedočkavým ústam. Trúfalo som olizol jej prst, ktorý sa na nich ocitol. Zvuk, ktorý sa vydral z jej hrdla, prezrádzal rozkoš so štipkou pobúrenia. Som macher a som na správnej ceste!

Urobila možno len malý krok vpred, ale stačil na to, že sa jej prsia dotýkali môjho vzdúvajúceho sa hrudného koša. Túžil som sa pohnúť, ale bál som sa, aby som niečo nepokazil. Zhlboka som sa nadýchol. Vandu som považoval za dokonalú pokušiteľku.

„Hriešnica!“ šepol som pomedzi zuby, keď sa tuhšie pritlačila k môjmu telu. Teraz jej už určite neušla pozornosť, ktorú voči jej zvädzaniu prechovával môj bohatier, verný hrdina, ktorý vyniká smelosťou, odvahou a rozhodnosťou v kľúčových situáciách. Zdalo sa mi to alebo oň práve zavadila svojím stehnom? *Bože, dlho som sa nemodlil, ale určite začnem, ak mi dopraješ rozkoš v lone tejto ženy.* Prosíkal som v hĺbke

svojho testosterónom nabitého tela. Chcel som sa jej dotknúť, oprieť ju o stenu a vysvetliť jej, koľká bije.

Vtom vytiahla ďalší tromf, lebo olizla moje pootvorené pery. Urobila to tak nečakane, že som nestačil ani reagovať.

„Neželaj si ma, keď ťa dostanem do rúk, ty diablica jedna neposlušná!“ zalapal som po dychu. Bažil som po chuti jej pier. Chcel som viac. Hra pre dospelých sa začala vyvíjať tak sľubne, keď vtom odo mňa prudko odstúpila.

Kam to kráča? čudoval som sa. Upokojil som sa, keď som podľa zvukov zistil, že bola len vypnúť rádio. Prišla zozadu. Jej šikovné prsty povolili uzol na mojich rukách. Nádejal som sa, že sa jej konečne môžem dotknúť.

„Teraz ťa odvediem pred dvere, tam si smieš všetko stiahnuť. Potom poslušne odídeš domov.“

Počul som správne? V najlepšom ma od seba odháňa? Nemá ani štipku súcitu, mrcha jedna!

„Ako som sa prehrešil?“ chcel som poznať dôvod jej ochladnutia.

„Práve naopak. Bol si poslušný, a preto ti dávam prísľub ďalšieho stretnutia. Šatku na oči si prines so sebou. Nezabudni na ňu.“

Počas toho, ako mi šepkala príkazy, sme kráčali pravdepodobne k východu. Zvuk otvárajúcich sa dverí moje domnienky len potvrdil. Dvere sa zabuchli a ja som prekvapený osamel na chodbe. Bleskurýchlo som si stiahol tmavú pásku z očí. Hľadel som na

dvere pred sebou ako hrom do duba. Nechápal som. V džínsoch mi zavibroval mobil.

„Chod' domov, nečakaj na mňa! Ďalšie stretnutie sa blíži, tak to nepokaz!“

Asi sa z tejto ženskej zbláznim.

Ešte počas šoférovania domov som bol na mraky z toho, čo so mnou robila, respektíve ani nerobila, a napriek tomu som ju chcel ešte viac ako pred prvým stretnutím. Pristihol som sa, ako čakám na jej správu, lenže ona sa rozhodla, že mi dnes dobrú noc nepopraje.

Nikdy sa mi nestalo, že by som pre ženu nedokázal spať. Oči som mal ako angorák...

„Chcem tetovanie, Augustín.“

Zdá sa mi to alebo predo mnou fakt stojí Belinda? Do očí mi udreli jej červené šaty. Mal som rád, keď sa žena vedela pekne obliecť. Fail bol len v tom, že do Belindiných šiat by som poľahky navliekol dve štíhle kočky.

„Hovorím po španielsky?“ spýtala sa ma Belinda žartovne a oprela sa o stôl, keď som na ňu stále bez slova čumel.

„Prepáč, necítim sa dobre. Nemohol som spať, asi budem chorý,“ ospravedlňoval som svoju nepozornosť. „Čo konkrétne by si chcela, Belinda?“

Ešte raz som si premeral jej postavu. V mysli som hľadal vhodné miesto pre jej tetovanie. Prvýkrát

v živote som si detailne prehliadal plnoštíhlu ženu, do dnešného dňa som sa od podobných kriviek s hnusom odvracal. Dokonca i zákazníčky s kilami navyše som posúval kolegom.

„Chcela by som bodkočiarku.“

Začudovane som nadvihol obočie. Belinda si sadla na stoličku pred mňa a začala vysvetľovať. „Chcem malé tetovanie v podobe bodkočiarky a chcem ho tu,“ ukázala na vnútornú stranu malíčka, na miesto medzi prstami. Potom vytiahla mobil a posunula mi niekoľko fotiek podobných tetovaní. Už som tetoval chladničku aj včielku Maju, ale bodkočiarku?

„Budeš ho mať, ale mohla by si mi prezradiť zmysel tohto mini tetovania? Zaujíma ma to.“

Belinda si prekrížila nohy, mala silonky alebo bola tak pekne opálená?

„Bodkočiarka alebo aj semikolón znamená, že príbeh by mohol práve v tomto momente skončiť, ale ja som sa rozhodla pokračovať v jeho dotváraní,“ vysvetľovala Belinda so zápalom. Zaklipkala dlhými mihalnicami, keď som sa k jej vysvetleniu nevyjadril.

„Už si môžeš zavrieť ústa, Augustín. Čo je dnes s tebou?“

Lenže Belinda nemohla tušiť, že tá jej bodkočiarka tak dokonalo harmonizovala s mojím včerajším zážitkom v prítomnosti Vandy, ktorý síce mohol včera skončiť, ale stále som dúfal v pokračovanie.

Belinde som podal formulár na vyplnenie informácií o jej zdravotnom stave. Aj pri tom najmenšom

tetovaní sa tento postup musel dodržať. Zatiaľ čo ona poctivo vypisovala papiere, načrtol som jej niekoľko druhov semikolónov.

„Bude to bolieť, vybrala si si jedno z najcitlivejších miest. Ale za päť minút ho budeš mať.“

Toto bolo najmenšie tetovanie, aké som kedy vytvoril. Ani som sa nenazdal a už som si sťahoval čierne hygienické rukavice. Belinda ani nemukla, predpokladal som, že bude robiť scény ako pri pôrode. Mini tetovanie som ošetril, ako sa patrí.

„Čo som dlžná?“ spýtala sa a šmahom vytiahla peňaženku z kabelky. Nevieť prečo, ale jej pohyby boli také... Nechcel som si to priznať, ale musel som. Belinda sa vedela pohybovať vznešene aj s tými jej kilami, ktoré boli po jej tele rozhádzané rovnomerne. To bolo prvý raz v živote, čo som si niečo také pri pevnej ženskej všimol. Ako asi vyzerajú tie jej plné prsia vydúvajúce sa z výstrihu? Má celulitídu? Dokonca som postrehol farbu jej zelenomodrých očí. Dlhé hnedé vlasy mala starostlivo upravené. Zbožňoval som brunetky, niektoré by od Belindy dokonca mohli odpozorovať zopár trikov, čo sa líčenia týka.

„Augustín, mal by si ísť do postele, ak ti je naozaj zle,“ robila si starosti, keď som opäť čumel do blba. Asi som už zúfalo potreboval ženu, keď sa moje myšlienky zvrtili smerom k Belinde.

„Čo som dlžná?“ zopakovala otázku.

Definitívne som sa spamätal. Zamietavo som vystrel ruky vpred. Hádám si od nej nevezmem tri eurá.

Je to Kamilova sestra, aj keď nevlastná. Lenže Belinda vybrala päťeuróvu bankovku a pomaly ju vsunula do plechovice na tringelty. Pohyb jej prstov ma nečakane vzrušil. Už mi asi poriadne preskakovalo.

„Ďakujem ti, Augustín. Prajem ti pohodový a úspešný deň a daj sa dokopy!“

Belinda odchádzala a ja som zísal na decentný rozparok jej šiat dovedy, kým sa vo dverách nevystriedala so zákazníčkou, pre ktorú som včera navrhol mandalu.

Čakal som celý deň ako na ihlách, či mi Vanda napíše. Včera som jej odoslal správu ako posledný a určite sa nebudem trápne vtierať esemeskami, keď bola tentoraz na rade ona. Nakoniec to moje, zvyčajne pevné ego vzdalo a napísal som jej.

„Rád by som ochutnal tvoje pery, kráska...“

Musel som ísť na ňu strategicky. To majú ženy rady. Nemohol som na ňu ísť vulgárne. Keby vedela, že ma v skutočnosti zaujíma len rovná cesta medzi jej stehná, tak by sa so mnou už určite nestretla. Ale zatiaľ ma jej hra baví. Lenže Vanda bola najbližšie dni taká zaneprázdnená, že vytrvalo ignorovala každú moju správu či mail, nedvíhala ani telefón.

Už som sa začal zmierovať s tým, že sa možno už nikdy neozve, keď som v Tesco v oddelení so sladkosťami zrazil Belindu. Kvôli mojej nepozornosti pristála

na zemi, rovno na zadku aj s nákupným košíkom, naplneným po okraj slovenskými sladkosťami.

„Zásoby do Švédska,“ vyriekla ospravedlňujúco, akoby mi bola dlžná vysvetlenie. Pri páde sa jej mojou vinou zlomil opäťok, tak som jej zo slušnosti ponúkol odvoz domov. Nečakal som, že moju ponuku prijme.

„Už si niekedy skúšala šport alebo vynechala z jedálňička sladkosti?“ spýtal som sa jej možno až príliš netaktne, keď sedela v mojom aute a zabrala celú sedačku. Niekedy som si trúfal strkať nos aj tam, kde ho nebolo treba. Lenže Belinda mala na sklade odpoveď, ktorá ma prekvapila.

„Tie sladkosti sú pre môjho otca, prikázal mi, aby som ich preňho nakúpila. Pýtal si sa na šport? Nik nepozná športové náčinie lepšie ako ja, Augustín. Som chorá. Mám problém so štítnou žľazou už od detstva. Volá sa to hashimotov syndróm, nikdy nebudem štíhla, ani keby som jedla polovicu uhorkového kolieska denne.“

Belinda mi vysvetlila ešte niekoľko ďalších faktov, ktoré sa týkali jej ochorenia, zatiaľ čo ja som sa hanbil ako pes. Áno, ja. Ospravedlnil som sa jej s tým, že som to myslel len v dobrom, pretože keby schudla, tak by z nej bola krásna žena. Z kaluže pod odkvap. Nechtiac som ju urazil druhýkrát. Lenže Belinda dnes hviezdila trefnými odpoveďami.

„Drahý Augustín, ja sa nemusím nikomu doprosovať, ani nikomu nič dokazovať. Moje telo vonkoncom nemusí slúžiť ako nástroj na obdiv, hlavné je, že slúži

mne. Ja ako človek ponúkam totiž iné kvality, než je štíhla postava. Ak ma chce mať niekto rád, bude ma akceptovať celú, aj s mojimi kilogramami. Ale keď sme už pri tom, neušlo mi, že tak veľmi opovrhuješ krivkami. Prečo?“

Belinda ma svojou otázkou zaskočila. Otváral som ústa ako ryba na suchu, ale nevedel som vysloviť ani hlásku. Až po chvíli som začal: „Nooo, ja... Ved...“ Nevedel som sa vykoktať. „Tučné ženské nemá nikto rád, lebo ich sadlo pôsobí na ľudí neesteticky. Zapáchajú. Sú zakomplexované, žiadny chlap netúži mať v posteli slonicu. Aspoň mňa by žiadna nedokázala vzrušiť. Okrem toho každý radšej zamestná štíhlu kočku namiesto tučniaka.“

Belinda v prítomí parkoviska pozorne načúvala mojim argumentom. Neprerušovala ma. Až s odstupom času sa čudujem, že ma dokázala bez hnevu počúvať namiesto toho, aby mi rovno jednu nestrelila. Uvedomil som si, že stále sedíme v mojom aute. Keby ma tak s ňou niekto uvidel, vtipov na moju adresu by som sa nezbavil do konca života. Preto som sa radšej pohol, aby som ju zaviezol čo najrýchlejšie domov. Belinda mi po ceste vyvracala predsudky, ktoré som mal v sebe celý život. Aj keď som sa nad niektorými zamyslel, zakorenený odpor voči silnejším ženám mi za jediný deň z hlavy nedokázala vytĺcť. Až neskôr som si uvedomil, že som bol neodôvodnene povrchný. Ako povedala Belinda, nikdy som kočke s krivkami nedal šancu, aby som mohol vôbec porovnávať a súdiť.